

(המשך תמונה 7)

עם העיתונות, בשל התפקיד המשפיל שהוטל עליו.

לא רציתי להביכו ולהכשילו במילוי תפקידו. סוף סוף קודמו בתפקיד באיץ להתפטר משום שנחשד ביחס הגון מדי כלפי העולם הזה. ירדתי מהאוטובוס.

אחרי שנכנסו העיתונאים והצלמים

בשערי הבסיס, החלה הסתערות המונית על שומרי השער. אורחים רבים להם נודע על המקום לשם יגיעו המשוחחררים צבאו על שערי המתנה. תחילה ניסו לעצור בעדם. אחר כך הגיחו להם להיכנס תוך ביקורת והותם. היה שם ערבירב של אנשים וטיפוסים שונים. ביניהם ניתן היה להבחין בשלושה הידועים רבים כמשוגעים: העירי של תל-אביב. הם עברו את הביקורת ללא בעיות. אבל כאשר ניסיתי אני להיכנס, עצרו אותי החיילים. "אתה מהעולם הזה!" אמר לי אחד מהם. "קיבלנו פקודה לא להרשות לך להיכנס!" מישוה דאג לתדרך אותו ולהצביע על זהותי.

גם כאשר הגיעו מאוחר יותר למקום כתב וצלם של העולם הזה. הם נעצרו בשער והכניסה נמנעה מהם. יש לנו הוראה מיוחדת. אמרו להם הש"ן יגמ"ל לים בשער. "לא לתת לאנשי העולם הזה להיכנס." מאוחר יותר התברר כי הפקודה הועברה בדרגים אחרים וליחידות אחרות. בהם לא נקבלנו. מניעת הכניסה העינואי עליידי העולם הזה היתה אחת המשימות שהוטלו על צה"ל באותו יום.

עד כמה שניתן היה לברר לא יצאה היוזמה למיבצע זה מדובר צה"ל. היא הורדה אליו מגבוה. היה זה הרמטכ"ל עצמו, רביאלוף גור, שהעביר את ההוראה. אבל זכות-היוצרים על הרעיון הגאוני לשלב מיתקפה על העולם הזה ביחד עם הפשיטה על אנטבה. שמורה לשרי-הבי"ח טחון שימעון פרס. הוא התוהה, היוזם והמפעיל של מדיניות פעולות-התגמול כלפי העולם הזה.

עצם העובדה — שבאותו יום ראשון בבוקר, בעת שמשחררי אנטבה יחד עם משחרריהם נמצאו עדיין בדרכם לארץ, מצאו גם שרי-הביטחון וגם הרמטכ"ל פנאי וכוח נפשי להתעסק עם העולם הזה — ראוייה להערצה. קשה יותר להעריך את התבונה שגילו בעיסוק זה — מנקודת מבטם שלהם.

האם צאמת העלו שרי-הביטחון והרמטכ"ל על דעתם שהם מסוגלים, באמצעות הורדת פקודות לצה"ל, למנוע מהעולם הזה למלא את תפקידו העיתונאי ולדוות על מיבצע אנטבה ועל חזרת החטופים? הגיליון האחרון של העולם הזה מהווה הוכחה שיש בה כדי להפריך מחשבה אוילית זו מיסודה.

לשמעון פרס יש מסורת ארוכה בניסיון לתסום את פי העולם הזה. עוד בתקופות בהן כיהן כמנכ"ל משרד הביטחון וכסגן שרי-הביטחון, הכפוף לדודי בן-גוריון, גילה פרס את אופיו האנטי-דימיקרטי ואת חוסר מעורבו בכל הניסיונות הממלכתיים הרש"מיים לחסל את העולם הזה.

היה זה פרס שחתיר ואיפשו בשבתו להוציא מכספי תקציב-הביטחון כדי להקים את השבועון המוסווה של שירות-הביטחון, ריטון, שאמור היה להתחרות בהעולם הזה, ולבסוף שבק חיים בעצמו. היה זה פרס, שגרם בזמנו לביטול האמנת הכתבה-צבאי של העולם הזה, וניסה למנוע מכתבי ועורכי העולם הזה גישה אל צה"ל ומשרדי הביטחון.

בנקודת זו, לפחות, התגלה משה דיין כחכם לאין ערוך משמעון פרס. בכל שנות כהונתו של דיין כשרי-ביטחון הוא לא עשה אפילו ניסיון בודד אחד, תוך ניצול סמכותו, כדי להפריע לעבודה הך עתונאית של העולם הזה. למרות שדיין שימש מטרה לחיצי ביקורת חדים ונוקבים מצד עתון זה, הרבה יותר מאלה שזכה בהם שמעון פרס עד כה. הוא היה גבוך דיו כדי להבין שלא יוכל להקים חיץ בין צה"ל והעולם הזה, כשם שמאמצים עתה לעשות שמעון פרס מוטה גור. ניסיון כזה מצד פרס בשנות החמישים היה בו אולי כדי להפחיד ולהדאג. היום הוא יכול לעורר רק גיחוך ולעג.

אבל כדאי ששרי-הביטחון וגם הרמטכ"ל ישננו לעצמם אמינות אחת: שרי-הביטחון ורמטכ"לים, באים והולכים. צה"ל, וגם העולם הזה, יישארו אחרי שפרס ומוטה גור ילכו.

(המשך תמונה 35)

כי חששו שדעבול ינסה לנקום בה על סירובה להיענות לחיזוריו של דעבול.

"לפנות בוקר הגיע תאום דעבול ל בית בשערייה. ירה בודד אולאי בתוך מיקלע עוזי, והתאבד בעצמו. אביו של דעבול נשבע לנקום את דם בנו. על-ידי רצח יפת. או החליטה המיטרה להכניס את יפת. לבית הסוהר, וחדשה את הנישואים על אחזקת הרכוש הגנוב. יפת נשפט ל שלוש שנות מאסר. בהתחלה ישב עם אסירים ערביים, אבל אחר-כך הועבר ל אגף המוכסן בשבילי אגף הפושעים היהודיים. או התחילו הניסיונות לרצח."

כיצד הגיעו

הרוצחים לתא

ר אובן בן-משה, שהיה העד העיקרי במשפט נגד יפת. טוען עכשיו כי המיטרה ניסתה בזמנו, באמצעותו, להא שים את יפת ללא הצדקה. "עשו אותי פראירי של המיטרה. אני ביקשתי את עזרתו של יפת. את הכסף שנתתי לו העי ביר לפורצים תמורת רכושי המיטרה לחצה אותי לקיר, הפכה את עדותי והא שימה את יפת, אמר ראובן. נציב שירות בתי-הסוהר, אריה גיר, ב שיתוף עם מיטרת ישראל, הקים צוות בדיקה מיוחד, "לחקירת ההשתלשלויות שאיפשרו את רצח יפת נגר בכלל שאטה." הצוות בודק גם את "הנהלים בכלא, וכיצד עלה בידי הרוצחים להגיע אל תאו." הסימנים הראשונים מעידים כי גור-הדין ניתן מחוץ לכותלי-הכלא. על-ידי "בית דין תחתון מיוחד," וביצועו הוטל על רוצחים-בשכר היישובים בכלא. במקביל נערכת חקירה מיטרתית לאי תור הרוצחים. שמעות-טוענות, כי כבר

שושנה נגר הירון מתקדם

ידוע לחוקרים המיטרתיים מי היו הרוצח חים רעוליה-הפנים. מיטרת נגר, באמצעות עורך-הדין דרור מקרין, עומדת להגיש תביעת-פיצוי יים נגד נציבות שירות בתי-הסוהר. "הוכח שהשמירה על יפת היתה לקוייה. בניי המיטרה הנזירה ללא-הרחק מגני ניסיונות לרצוח אותו בתאי. גם השופטת הדסה בן-עיתו רמה על כך, בפסקה-דין שנתנה במישפט אנשי, גיבעת-שמאל," טוען עורך-הדין מקרין.

בינתיים אירע ניסיון-רצח נוסף, הפ עם בכלא רמלה. דודי (ראשי) צלניק, שנידון לשש שנות מאסר על אחזקת כמות גדולה של חשוי, נפצע קשה כאשר אסי רים אחדים התגפלו עליו בזמן שהיה בדר כו להקרנת סרט בכלא. הוא נדקר בכת פיו ובגבו, שפע פעמים, בסכין חד. הנהלת כלא רמלה טוענת כי "אין, לפי שעה, מושג על זהות המתנקש." נציב שירות בתי-הסוהר מינה קצין בודק, וגם מיטרת רמלה חוקרת בדבר. שני המיקרים האלה, שאירעו בשעות האחרונים, ומיקרים נוספים של ניסיונות לרצח בתוך בתי-הכלא שאינם מובאים ל ידעת הציבור, מביאים למסקנה ברורה: "בתי-כלא הם בתי-מוות." כפי שאומרת שוש נגר, האחראים החריפים של בני מיטרת נגר מעלים חשש, כי חלק מן האסירים והסוהרים פועל באותו צד של המיתרס. וכי הנהלת בתי-הסוהר ונציבות שירות בתי-הסוהר עוצמות עין.

המיטרה עצרה את הסטודנטים

לביולוגיה בטענה שניהלה בית-בושת

והפיצה מחלה - והיא טוענת

שהיא בחורה דתית הגונה מבית טוב

העומדת להתארס השבוע בטכס

מפואר לבן אחד הרבנים הגדולים

הצעיר שצילצל בפעמונה-דלת, בקר מה הרביעית של אחד הבתים המהודרים ברחוב שיינקין בתל-אביב, הבחין כי מי שהו מתבונן בו מהעבר השני, דרך העי נית. "מי זה?" הוא נשאל מבפנים. "יגאל שלח אותי," השיב. הדלת נפתחה מייד. מול הצעיר ניצבה

מחלת-ימין לעורר-הדין

צעירה נמוכת קומה בעלת שיער קצר, לבושה בבגדים קלים, ללא-חייוה. אחרי שנפתחה הדלת הופיע מעבר למד-רגות צעיר נוסף. השניים הציעו עצמם לפני הצעירה כאנשי-מיטרה, והחלו עורר כים חיפוש בדירה. לגבי מה שאירע אחר כך קיימות שתי גרסות סותרות, האחת של המיטרה והאחרת של דליה, הצעירה שפתחה את הדלת.

לפי גרסת הבלשים היה במקום ביתי בושת, שבו שימשה דליה כיצאנית היי חידה. הבלשים טוענים, כי בעיקבות מיכ תב אנונימי שהגיע אליהם, הם שמו על הבית מערב שנמשך ימים אחדים, גבו

בית-הבושת

עדויות ותצלומים מלקוחות שיצאו ממנו. לפי עדויות הלקוחות, שילמו אלה לדליה 200 לירות, הסיסמה שעברה מפה-לפה היי תה: "יגאל שלח אותי." אחרי שהתגלתה הסיסמה למיטרה, השי תמשו בה בלשיה כדי לחדור לתוך הדירה. אחרי שנחקרה דליה בתחנת-המיטרה, התבררו לשוטרים מיספר עובדות שעוררו בהם תדהמה. התברר כי דליה היא סטור דנטית שנת שנייה לביולוגיה באוניברסיי טת תל-אביב, ובעבר היתה פקידת עורך-דין.

אלם ההפתעה הגדולה ביותר היתה בגילוי מיטרתה של דליה. אביה, הי רב, הוא אחד מחשובי הדיינים בבית-הדין הרבני בתל-אביב, ומיטרתה ידועה כי מיטרתה דתית לקוינת מחוגי אגודת יש ראל. את הצימוק שבהפתעת של המיטרה, לאחר מעצרה של דליה, סיפקה פיסקה ב- מיכתב האנונימי, שאחר-כך נתאשרה אמי תותה, לדיברי המיטרה. על-ידי לקוחות אחרים. בת הרב, הביאנית, נתגלתה כחולה במחלת-ימין והדביקה אחרים מלקוחותיה, ביניהם עורך-דין צעיר שעימו נפגשה. פנייה למחשב המיטרה העלתה מספר השם בודי, בעיקבות בקשתה של הצעירה, אשר התארסה השבוע ועומדת להינשא וכן מאחר שהמיטרה סירבה למסור ל,העולם הזה" אם היא תועמד לדין או לא, החליטה המיתרת שלא ל פרסם את שמה האמיתי.

סיפרה השבוע דליה את גירסתה-שלה למה שאירע: "אני בחורה דתית, בת למיטרתה דתית. אם אבא שלי או אמא שלי ישמעו על מה שקרה, זה הסוף שלי ושלחם ביחד. כל הדברים האלה שאומרים שעשיתי, זה לא נכון. לפני שנתיים פגשתי, במיקרה, באור טובוס, בחור שמצא חן בעיני. קראו לו

זונה - אבל מישהי אחרת

שלום. התחלנו לצאת, והוא אפילו הביא אותי אליו הביתה. אני לא הבאתי אותו אלי אף פעם, כי לא רציתי שידע שאני דתיה. בת של רב, ובעיקר לא רציתי ש- ההורים שלי יידעו שאני יוצאת עם חי- לוני. בשבילם זה אסון, והם לא היו מרשים לי להמשיך לצאת איתו. הצלחתי זמן רב להתחמק מלהביא את שלום אלי הביתה. אפילו גנבתי תעודת זהות באוניברסיטה ושמתו שם את הת- מונה שלי, כדי שהוא לא יידע מי אני ולא יבוא אלי פיתאום הביתה. אחרי שגנבתי את תעודת-זהות והראיתי לו אותה, הלכ- תי בעצמי למיטרה ומסרתי להם אותה, והודיתי בכל מה שעשיתי. "אלל שלום גילה את הכתובת שלי, וגילה שאני בת של רב, או החלטתי שאני עוזבת אותו. הצלחתי לשכנע את ההורים